



UNG NORDISK JAZZ TIL LONDON

BounceAlarm! er eitt av fem nordiske band som er med i Nordic Jazz Comets, eit arrangement som presenterer ny nordisk jazz for eit internasjonalt publikum på London Jazz Festival i november.

– Det er eit fint høve til å vise seg fram som ung musikar. I fjor opplevde vi stor interesse frå europeisk media og arrangørar, seier fagansvarleg i Norsk jazzforum Øyvind Skjerven Larsen i preseskriptet.

Foto: Vegard M. Bye



Bob Dylan då ha spelte i Houston 25. januar 1975, rett før det omtalte albumet kom ut for første gong. Foto: AP / NTB scanpix

er glade i albumet og eigentleg greier seg med ei enkel, alternativ utgåve av det, er dette også mogleg, og i høgste grad tilrådeleg. Særleg har fleire av versjonane Dylan laga åleine i studio i New York, noko rått og nært over seg, som flikkinga og musiseringa i Minneapolis med sin vimsete virtuositet aldri heilt klarte å erstatte.

Blood on the Tracks er eit slikt album som får ein inspirert lyttar og fortolkar til å ville arbeide med materialet, slik Tom Roger Aadland gjorde det på fint vis med den nynorske utgåva *Blod*

på spora (2009). I den flotte Dylanbok *Den store sangen* (2016) hevdar Gisle Selnes at *Blood on the Tracks* i ein viss forstand er eit uferdig album – at plata har noko grunnleggjande diffust over seg. Med *More Blood, More Tracks* er prosjektet verken ferdigare eller klårare. Men i dette mylderet mistar heller ikkje materialet krafta si, i alle fall ikkje for denne lyttaren – snarare tvert om.

ØYVIND VÅGNES

Øyvind Vågenes er forfattar og fast musikkskribent i Dag og Tid.



Michael Stipe poserer med Comet-prisen gruppa vann for beste video i 2004. Foto: Hermann J. Knippertz / AP / NTB scanpix

KLASSISK

SJUR HAGA BRINGELAND sjurhabring@gmail.com

Speleglede

The English Concert spelar musikk dei likar å spela.

CD



DALL'ABACO, PORPORA, MARCELLO, TARTINI, TELEMAN: **Concerti**
THE ENGLISH CONCERT; CEMBALO OG LEIING: HARRY BICKET. SIGNUM CLASSICS 2018

Då eg først fekk det nye albumet til barokkorkesteret The English Concert i hende, la eg merke til noko uvanleg: Det har faktisk ikkje noko namn. Kva kan vera grunnen? Det vanlege er at klassiske plater har eit konsept, som å presentera ein komponist, profilera ein utøvar eller fortelja ei slags historie av typen «Mozart i Paris» eller «Vivaldi i Wien». Men dette albumet har liksom ikkje nokon raud tråd, det er som om musikarane rett og slett har laga ei innspeling av stykke dei likar å spela.

DALL'ABACO

Og speleglede struttar ho av, denne plata som inneheld fem instrumentalkonsertar av fem meir eller mindre kjende italienske (eller «italianiserande») komponistar. Det første stykket er av Evaristo Felice Dall'Abaco



Joseph Crouch er The English Concerts soloceilist. Foto: Academy of Ancient Music



Orkesteret The English Concert spelar på originale instrument frå barokken, eller kopiar av slike. Foto: Richard Haughton

(1675–1742), ein veronesar som på grunn av ymse krigar flakka mykje kringom i Europa, før han hamna ved hoffet i München. Det ber hans *Concerto grosso i D-dur*, op 5 nr. 6, preg av. Fyrstesatsen «Allegro» er italiensk, med to soloiolinlar som gjev alt for å overgå kvarandre i virtuoseri.

Andresatsen «Aria Cantabile» er annleis. Han er forma som ein «sarabande», ein høgtidsam og forfina fransk hoffdans. Tredjesatsen «Ciaccona», som er min favoritt, blandar derimot det italienske og det franske – og det bondske: Over ei stutt bassline som (med små modifikasjonar) går om att gjennom heile satsen, spelar violinane variasjonar som blir stadig meir røffe og rustikke.

TELEMAN OG PORPORA

Det einaste verkeleg kjende stykket på plata er *Bratsjkonsert i G-dur*, TWV 51:G9, av tyske Georg Philipp Telemann (1681–1767), som her komponerer italianiserande, altså i italienskinspirert nasjonalstil. Solist er spanjolen Alfonso

Leal del Ojo, som får spesielt godt til den songleg-uttrykksfulle melodien i tredjesatsen «Andante».

Men den beste solistprestasjonen, i alle høve teknisk, tykkjer eg engelske Joseph Crouch yter i *Cellokonsert i G-dur* av napolitanaren Nicola Porpora (1686–1768), som var J. Haydns lærar i Wien og G.F. Händels rival som operaimpresario i London. Komposisjonen er i seg sjølv ypparleg, med uventa melodiske vendingar i dei rolege satsane og brillant-virtuose, operaaktige avsnitt i dei snøgge. Crouches framføringsmåte fengjer, særleg i dei svært høge passasjene i andresatsen «Allegro», der intonasjonen er så rein som ein kan få det. Hadde han vilja gjort det enkelt for seg, hadde han lagt på ein feit vibrato i toppregisteret. Men denne cellisten vågar seg på ein glasklår non-vibrato – og lukkast med det.

SJUR HAGA BRINGELAND

Sjur Haga Bringeland er musikar og fast musikkmeldar i Dag og Tid.

Frå ord til tonar

CD



MARTIN ROMBERG, TORSTEIN AAGAARD-NILSEN, KJELL HABBESTAD: **Norwegian Saxophone**
OLA ASDAHL ROKKONES, SAK-SOFON; THE ST. PETERSBURG NORTHERN SINFONIA; DIR.: FABIO MASTRANGELO. LAWO 2018

Dei hentar alle inspirasjonen frå litterære verk, desse tre norske komposisjonane for

altsaksofon og orkester som den dyktige Tromsø-baserte saksofonisten Ola Asdal. Rokkones er solist i på albumet *Norwegian Saxophone*. Det symfoniske diktet *The Tale of Tales* (2009) av Martin Romberg (fødd 1968) byggjer på soga om den walisiske skalden Talesin frå 500-talet. Sjølv om Romberg er den yngste av komponistane, er tonespråket hans det mest tradisjonelle, med tydelege orkestrale reminisensar av russisk seinromantikk.

Torstein Aagaard-Nilsens (fødd 1964) *Bør* (2014) tek utgangspunkt i eit Stein

Mehren-dikt med same namn. Det er skrinnare orkestret (berre strokarar og saksofon), med kvasse strokarklangar som blenkjer som kalde stråler frå ei låg sol. Det mest «ærde» stykket er Kjell Habbestads (fødd 1955) *Un rêve Norvégien* (2002/2015), som baserer seg på *Draumkvædet*. Innanfor den tradisjonelle *concerto*-forma i tre satsar kombinerer han eit utan kompositoriske teknikkar, noko som gjev eit meir fortetta uttrykk enn i dei to andre komposisjonane på plata.

SJUR HAGA BRINGELAND